

30 Нѣкои, които правятъ различно, като: *узо, уши; око, очи; чудо, чудеса; небо небеса; и пр.*

35 — Сжществителни-тъ, съ окончаніе на едно небно (г, к, х), измѣняватъ го въ множ. число въ языкозбно (з, ц, с,) като: *другъ, други; чловѣкъ-вѣци; сиромашъ-маци; рѣка, рѣци; и пр.*

36 — Окончателно-то измѣненіе на име-то, въ различно отношеніе къмъ предмета-тъ, ся именува *падежъ*.

37 — Пій въ языка-тъ си нѣмаши освѣтъ два само падежа: *именителнъ* и *звателнъ* — и то, за въ единственно-то число; други-тъ изпълняватъ отношеніе-то си или посредствено съ частица-тъ *на* и именителни-тъ падежъ, или просто само послѣдні-тъ; като: вмѣсто *родителнъ* и *дателнъ* думами *на чловѣкъ*, вмѣсто *винителнъ*, *чловѣкъ*.

Замѣч. Або и да употребяватъ по нѣкоги днесъ наши-тъ списатели окончаніе-то МУ и АГО, за прилагат., то е идиотизмъ Славянскій или Русскій а не Българскій.

38 — Сички-тъ сжществителни въ значеніе-то си сж въ именителнъ падежъ — и въпроса-тъ *кой? какво?* механически ни го показва; като: *кой хлопа? чловѣкъ; какво е това? писмо.*

39 — Звателни-тъ падежъ, кой-то служи за възваніе къмъ предмети-тъ, приема различно окончаніе:

1^о Мжски-тъ измѣняватъ полугласна-тъ си въ *е* или *ю*: въ *е*, когато тя е *з*, като: *Драганъ-гане, духъ душе*; въ *ю*, когато тя е *й* или *ь*, като: *ратъ-таю, врачъ-чу*, и прч.

Исключи: *народни-тъ, мѣстечни-тъ* и *окончателни-*